

Nr 15

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående vissa ändringar av förordningen om taxering för inkomst av medel som insatts å skogskonto.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:6 av herr *Jonasson* och II:10 av herr *Börjesson* i Falköping, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam prövning och förslag angående sådan ändring av bestämmelserna om skogskonto, att skogskonto, som övergår till endast en dödsbodelägare, må kunna avvecklas under en tidrymd av förslagsvis 3 år, räknat från dagen för dödsfallet, i enlighet med vad i motionerna anförts;

2) de likalydande motionerna I:21 av herrar *Nils-Eric Gustafsson* och *Sundin* samt II:44 av herrar *Larsson* i Norderön och *Fälldin*, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om prövning och förslag angående sådan ändring av förordningen om taxering av medel som insatts på skogskonto, att skogskonto i händelse av fastighets försäljning eller dödsbos skiftande efter ansökan hos den lokala taxeringsmyndigheten kan överföras på fastighetens nya ägare i enlighet med vad i motionerna anförts;

3) de likalydande motionerna I:281 av herr *Ebbe Ohlsson* och II:350 av herr *Magnusson* i Tumhult, vari hemställts, att riksdagen måtte besluta sådan ändring i förordningen den 27 mars 1954 om taxering för inkomst av medel, som insatts på skogskonto, att uppsägningstiden ändras från fyra till två månader samt att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig lagtext; ävensom

4) de likalydande motionerna I:360 av herr *Nils-Eric Gustafsson* samt II:438 av herrar *Mattsson* och *Nilsson* i Tvärålund, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av förordningen om taxering av medel som insatts på skogskonto, att insättning avseende viss förvärvskälla för ett och samma beskattningsår ej må understiga 1 000 kronor i enlighet med vad i motionerna anförts.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda

yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II:10, II:44, II:350 och II:438.

Enligt 1 § förordningen den 27 mars 1954 (nr 142) om taxering för inkomst av medel, som insatts å skogskonto, äger fysisk person, oskift dödsbo eller familjestiftelse, som haft intäkt av skogsbruk, rätt att för det beskattningsår varunder sådan intäkt uppburits insätta viss del av intäkten på särskilt konto i bank, s. k. skogskonto. För sålunda insatta medel erhåller den skattskyldige uppskov vid taxering till kommunal och statlig inkomstskatt. Skogskonto kan uppläggas hos riksbanken, affärsbank, sparbank eller centralkassa för jordbrukskredit. Ränta å insatta medel utgår efter den räntefot som banken bestämmer. Lagstiftningen om skogskonto är således tillämplig endast på skattskyldig, som är underkastad progressiv beskattning. Detta sammanhänger med att bestämmelserna i första hand avser att mildra verkningarna av beskattningens progressivitet och att desamma således ur denna synpunkt kan betraktas som ett komplement till 1951 års regler om särskild skatteberäkning för ackumulerad inkomst.

Rätten att erhålla uppskov för gjorda insättningar är underkastad viss **maximering**. Bestämmelser härom meddelas i 2 §. Sålunda gäller att beträffande viss förvärvskälla får uppskovet för ett och samma beskattningsår avse högst ett belopp, motsvarande summan av

a) sextio procent av den å beskattningsåret belöpande köpeskillingen för skog, som avyttrats genom upplåtelse av avverkningsrätt,

b) fyrtio procent av den å beskattningsåret belöpande köpeskillingen för avyttrade skogsprodukter, samt

c) fyrtio procent av saluvärdet av skogsprodukter, som under beskattningsåret uttagits för förädling i egen rörelse.

Medel, som uttages från skogskonto, skall redovisas såsom inkomst i självdeklarationen för det beskattningsår, varunder uttaget skett. Längre tid än tio år må medel inte innestå å skogskonto.

Överlåter den skattskyldige fastighet, som utgör den väsentliga delen av förvärvskälla, för vilken insättning å skogskonto verkställts, skall innestående medel upptagas såsom bruttointäkt av skogsbruk för det beskattningsår, under vilket överlåtelsen ägt rum. Motsvarande bestämmelser gäller bl. a. vid skifte av dödsbo, som har medel innestående å skogskonto, samt i visst fall vid bodelning.

I en vid 1959 års riksdag väckt motion yrkades skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om sådan ändring att å skogskonto insatta medel skulle få innestå å kontot i tio år även om den fastighet, till vilken kontot knutits, avyttrades under tidsperioden.

Motionsyrkandet avstyrktes av 1959 års bevillningsutskott i dess av riksdagen godkända betänkande nr 14, därvid utskottet bl. a. anförde följande.

Utskottet vill erinra om att det i motionen berörda spörsmålet var föremål för uppmärksamhet vid tillkomsten av lagstiftningen om skogskonto. Vid remissbehandlingen av den promemoria, som låg till grund för lagstiftningen, framhölls från vissa håll att en avveckling av skogskontot med åtföljande beskattning borde ske senast i samband med överlåtelse — helt eller till väsentlig del — av den fastighet, till vilken skogskontot anknöt. Detta syntes bäst överensstämma med lagstiftningens syfte, som bl. a. var att möjliggöra en avräkning av senare kostnader för skogsbruket mot tidigare influtna skogslikvider. I och med överlåtelsen hade detta syfte fallit bort. Någon verklig grund för att ytterligare uppskjuta beskattningen fanns då icke längre. Att insättningen i detta sammanhang på en gång togs till beskattning syntes icke heller oskäligt med hänsyn till att kontoinnehavaren vid överlåtelsen i allmänhet uppbär likvid varmed skatten kunde betalas. I proposition nr 14 till 1954 års riksdag uttalade föredragande departementschefen att det inte kunde anses föreligga tillräckliga skäl att låta en insättare åtnjuta fortsatt uppskov med taxeringen, sedan han överlåtit fastigheten. I detta fall borde medlen upptagas som intäkt av fastigheten för det år under vilket överlåtelsen ägt rum.

Propositionen antogs av riksdagen utan ändring i nu ifrågakavande del.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I *motionerna I:6 och II:10* erinras om att avliden persons skogskontomedel övergår på dödsboet. När sedan dödsboet skiftas, skall innestående medel å skogskontot upptas såsom bruttointäkt av skogsbruk för det beskattningsår under vilket bodelning ägt rum. Beträffande dödsbo med endast en delägare uttalas att sådant bo betraktas som skiftat redan i och med dödsfallet med påföljd att på skogskonto insatta belopp upptas till beskattning omedelbart efter dödsfallet.

Till belysning av detta förhållande anföres följande exempel. En hemmansägare hade insatt ca 30 000 kr. på sitt skogskonto. Beloppet skulle under de närmaste åren tagas i anspråk för bostadsreparationer, som till största delen är avdragsgilla. Reparationerna skulle verkställas under en tidrymd av 4 år. Hemmansägaren avled emellertid hastigt och efterlämnade endast sin maka. På grund av att endast en dödsbodelägare fanns i dödsboet betraktades detta icke som ett oskiftat dödsbo. Maken tvingades upptaga hela beloppet på skogskontot som inkomst under makens dödsår. Några reparationer på byggnaderna hann hon icke utföra, varför hon därmed led en icke oväsentlig skatteförlust.

Rörande det angivna fallet uttalar motionärerna att progressiviteten i beskattningssystemet medfört en betydande skatteskärpning, vilket måste anses strida mot syftet med skogskontot. Om dödsbodelägarna varit flera

och avtal sålunda kunnat träffas om sammanlevnad i oskiftat dödsbo, hade en normal avveckling av skogskontot kunnat ske och medlen kunnat användas exempelvis till planerad bostadsreparation. Det synes därför angeläget att en sådan ändring av bestämmelserna för skogskontot kommer till stånd, att skogskonto, som övergår till endast en dödsbodelägare, skall kunna avvecklas under en tidrymd av förslagsvis 3 år, räknat från dagen för dödsfallet.

Yrkandet i *motionerna I:21 och II:44* motiveras bl. a. med att det finns områden där skogskontots företagsekonomiska funktion skulle kunna förbättras och därmed kvardröjande hinder för en rationell skogsdrift undanröjas. Detta gäller bestämmelserna om återföring av skogskontomedel vid försäljning av fastigheten eller vid arvsifte. Om huvudvikten läggs vid skogskontots företagsekonomiska betydelse, vilket från samhällets synpunkt måste vara väsentligt, vore det angeläget att skogskontot i sådana situationer efter särskilt medgivande av de lokala taxeringsmyndigheterna kunde knytas till den aktuella fastigheten och alltså efter ansökan överföras på den nye ägaren till den fastighet varifrån intäkterna ursprungligen hänförs sig. Motivet härför är att bereda möjlighet att upprätthålla den företagsökonomiska kontinuiteten i skogsbruket även i samband med situationer som ägarbyte och skifte av dödsbo.

Till stöd för yrkandet i *motionerna I:281 och II:350* framhålles att bestämmelsen om fyra månaders uppsägningstid för skogskontomedel är förenad med praktiska olägenheter. Dessa kan avhjälpas om uppsägningstiden förkortas till två månader. Belopp som skall disponeras under kalenderåret måste nu sägas upp i augusti. Om uppsägningstiden blir två månader kan uppsägning ske i oktober. Kontoinnehavare har då vida större möjligheter att överblicka vad som kan inflyta från jordbruk och skogsbruk under resten av året och i vilken mån behov föreligger att utnyttja på skogskonto innesående medel.

I *motionerna I:360 och II:438* erinras om att vid införandet av bestämmelserna om skogskonto fastställdes det nu gällande minimibeloppet för insättningar, 2 000 kronor, med hänsyn till att en lägre minimisumma ansågs få vissa icke önskvärda konsekvenser i form av ökad arbetsbelastning för banker och taxeringsnämnder. De erfarenheter som i dag kan åberopas beträffande skogskonton synes icke bestyrka dessa antaganden. Däremot står det tämligen klart att minimigränsen för den årliga avsättningen vid 2 000 kronor utestänger ett väsentligt antal småskogsägare från att utnyttja skogskontot. Detta framhölls redan vid skogskontots införande av skogsstyrelsen, som då förordade ett fastställande av minimibeloppet till 1 000 eller 1 500 kronor. Situationen inom skogsbruket har undergått en förändring sedan skogskontot infördes. Samarbetet mellan skogsägarna har

vidgats och i ökad utsträckning kommit att omfatta även produktionssidan. Som en följd av samarbetet kan enskilda skogsägare finna det fördelaktigt att göra mindre virkesuttag såsom delposter av skogsbruksområdets eller det skogliga samverkansområdets gemensamma avverkningsplanering. I dylika situationer kan det vara motiverat ur den enskildes synpunkt att göra avsättningar till skogskonto. Samma förhållande gäller givetvis för den mindre skogsägare, som med utnyttjande av egen arbetskraft endast vill göra begränsade uttag. Minimigränsen för insättningar bör med hänsyn härtill sänkas till 1 000 kronor.

Utskottet

De i förevarande betänkande behandlade motionerna avser att åstadkomma ändringar i olika hänseenden i 1954 års lagstiftning om rätt att insätta viss del av uppbyggnadsintäkt av skogsbruk å särskilt konto i bank, s. k. skogskonto. Vid sådan insättning erhåller den skattskyldige uppskov vid taxering till kommunal och statlig inkomstskatt med det insatta beloppet. Lägre belopp än 2 000 kronor om året må inte sättas å skogskonto. Vid kontouttag, för vilket gäller en uppsägningstid av fyra månader, har den skattskyldige att redovisa det uttagna beloppet såsom intäkt i sin självdeklaration. Har medel inestått å skogskonto i tio år skall de återföras till beskattning. Så skall även ske då den skattskyldige avyttrar fastigheten och likaså vid skifte av dödsbo, som har medel inestående å skogskonto.

I de likalydande motionerna I: 21 och II: 44 yrkas utredning i syfte att åstadkomma sådana bestämmelser att lokal skattemyndighet på ansökan av skattskyldig må medge att skogskonto, utan beskattningsspåföljd kan överföras på ny fastighetsägare vid fastighetens försäljning eller vid skifte av dödsbo. Även i motionerna I: 6 och II: 10 uppmärksammas frågan om beskattning av skogskontomedel vid skifte av dödsbo. Motionärernas utredningsyrkande är emellertid begränsat till att avse dödsbo med endast en delägare. I motionerna uppges att skogskontomedel, som innehåses av sådant dödsbo, upptas till beskattning på en gång i samband med dödsfallet. Då motionärerna finner en sådan ordning stridande mot syftet med skogskontolagstiftningen föreslås att skogskontomedel i dödsbo med endast en delägare skall kunna avvecklas under en tidrymd av tre år.

Då det gäller att bedöma i vilken utsträckning skogskontomedel bör beskattas vid fastighetens övergång till ny ägare föreligger enligt utskottets mening en väsentlig skillnad mellan det fall att fastigheten avyttras och det fall att fastigheten övergår genom arvskifte. Utskottet vill erinra om att syftet med skogskontolagstiftningen bl. a. varit att möjliggöra en avräkning hos en och samma fastighetsägare av senare kostnader för skogsbruket mot tidigare inbetalda skogslikvider. I och med en avyttring måste detta syfte anses ha fallit bort och någon verklig grund att uppskjuta beskattningen

finns då inte längre. Det kan inte heller anses oskäligt att insatta medel vid avyttring på en gång tas till beskattning eftersom kontoinnehavaren vid avyttringen i allmänhet uppbär likvida medel att betala skatten med. Att på sätt yrkats i motionerna I: 21 och II: 44 så hårt anknyta skogskontot till den fastighet varom fråga är, att kontot utan beskattning skulle överflyttas vid avyttring, skulle innebära att parterna måste beräkna köpeskillingen med hänsyn till storleken av inestående medel och till en uppskattning av den skatteskuld som kunde anses belasta kontomedlen. Utskottet kan inte finna en sådan ordning lämplig och avstyrker med stöd av det anförda det härutinnan framställda motionsyrkandet.

Vad gäller den skattemässiga behandlingen av skogskonto i samband med arvskifte ligger saken delvis annorlunda till. I detta fall kan även enligt utskottets mening vissa skäl anföras att tillåta en överföring på dödsbodelägare utan beskattningspåföljd. Främst kan därvid åberopas att inkomstskatt i allmänhet inte uttas då förvärvskälla genom arvskifte byter ägare och att denna skattefrihet även omfattar sådana i förvärvskällan ingående tillgångar som i likhet med skogskontomedel är belastade med s. k. latent skatteskuld. Det ovan antydda argumentet för beskattning att fastigheten övergår till annan person än den som gjort kontoinsättningarna äger inte heller samma tyngd då fastigheten tillskiftas delägare i dödsbo.

Enligt vad utskottet erfarit är frågan om dödsbos inkomstbeskattning och om beskattningen i samband med arv av tillgångar, som ingår i förvärvsverksamhet, för närvarande föremål för utredning inom 1953 års skatteflyktskommitté. Det torde kunna förutsättas att kommittén, som avser att avlämna betänkande under innevarande år, vid denna prövning även kommer att uppmärksamma förevarande spörsmål.

Med anledning av vad som anförts i motionerna I: 6 och II: 10 därom att skogskontomedel i dödsbo med en delägare tages till beskattning redan i samband med dödsfallet på den grund att boet redan då anses skiftat, vill utskottet framhålla att frågan om s. k. enmansdödsbos behandling i beskattningshänseende knappast kan anses fullt klarlagd. Utskottet anser sig givetvis inte böra uttala sig rörande tolkningen av gällande regler på hithörande område men vill framhålla att det av regeringsrättens utslag den 30 augusti 1960 (RÅ 1960 ref. 27) framgår att även den meningen vunnit anslutning i praxis att delägaren skall anses ha tillträtt egendomen först sedan boutredningen kan anses avslutad.

Med det anförda avstyrker utskottet motionerna I: 6 och II: 10 samt motionerna I: 21 och II: 44.

Utskottet övergår härefter till att behandla yrkandet i motionerna I: 281 och II: 350 om förkortning av uppsägningstiden för skogskontomedel från fyra till två månader. Därvid vill utskottet erinra om att anledningen till att

viss uppsägningstid ansetts böra föreskrivas varit önskemålet att förhindra missbruk av den genom skogskontolagstiftningen erhållna möjligheten till beskattningsuppskov. Bestämmelser om viss uppsägningstid har sålunda ansetts vara ett lämpligt korrektiv mot att de skattskyldiga insätter medel å skogskonto någon dag före deklarationens avlämnande och gör uttag strax därefter. Vid remissbehandlingen av den promemoria, som låg till grund för lagstiftningen, framfördes tanken att kontomedlen borde bindas i åtta månader, men departementschefen ansåg sig i proposition inte böra föreslå längre uppsägningstid än fyra månader för att inte den normala användningen av skogskontomedel skulle försvåras. Riksdagen antog förslaget i denna del utan erinran.

Utskottet anser inte att det i motionerna anförts tillräckliga skäl för en förkortning av uppsägningstiden och avstyrker således det föreliggande lagstiftningsyrkandet. Det må erinras om att Kungl. Maj:t om särskilda förhållanden därtill föranleder må medge att skogskontomedel får uttas utan iakttagande av den föreskrivna uppsägningstiden. Med stöd härav medgav Kungl. Maj:t i september 1960 befrielse intill utgången av år 1960 från uppsägningstiden med anledning av de under nämnda år inträffade skördekadorna.

Slutligen har utskottet att besvara yrkandet i motionerna I: 360 och II: 438 om sänkning av minimigränsen för insättning å skogskonto. För närvarande gäller att insättning avseende viss förvärvskälla inte får understiga 2 000 kronor. Motionärerna förordar en sänkning av denna gräns till 1 000 kronor.

Den nuvarande minimigränsen får ses mot bakgrunden av att syftet med skogskontolagstiftningen i första hand varit att åstadkomma en skatteutjämning. Dess tillämpning är med anledning härav begränsad till fysiska personer, oskifta dödsbon och andra skattskyldiga, vilka är underkastade progressiv inkomstbeskattning. Lagstiftningen är att anse som ett komplement till 1951 års regler om särskild skatteberäkning för ackumulerad inkomst, för vilkas tillämplighet också gäller en viss minimigräns, nämligen 4 000 kronor.

Av detta skogskontolagstiftningens huvudsyfte följer att den inte bör vara tillämplig då den skattskyldiges intäkter av skogsbruk under beskattningsåret är så obetydliga att ett uppskov med beskattningen har ringa eller ingen skatteutjämningseffekt. Nu gällande minimibelopp för insättning, 2 000 kronor, innebär — med hänsyn till att insättningen skall utgöra viss procent av köpeskillingen för försåld skog — att de lägsta intäktsbelopp, som kan grunda insättningsrätt, uppgår till 3 334 kronor beträffande avverkningsrätter och 5 000 kronor beträffande leveransvirke.

Utskottet vill erinra om att frågan om en höjning av den ovannämnda

minimigränsen för tillämpning av förordningen om särskild skatteberäkning för ackumulerad inkomst aktualiserats under senare tid i anledning av förslag av den utredning som haft att överse berörda förordning. Att under sådana förhållanden överväga en sänkning av den minimigräns, som gäller för den i samma syfte tillkomna skogskontolagstiftningen, anser sig utskottet inte kunna tillstyrka. Utskottet avstyrker således utredningsyrkandet i motionerna I: 360 och II: 438.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 6 av herr Jonasson och II: 10 av herr Börjesson i Falköping om beredande av viss tid för avveckling av skogskonto i dödsbo med en delägare;

2) de likalydande motionerna I: 21 av herrar Nils-Eric Gustafsson och Sundin samt II: 44 av herrar Larsson i Norderön och Fälldin om möjlighet att överföra skogskonto på ny fastighetsägare i vissa fall;

3) de likalydande motionerna I: 281 av herr Ebbe Ohlsson och II: 350 av herr Magnusson i Tumhult om ändrad uppsägningstid för medel å skogskonto; ävensom

4) de likalydande motionerna I: 360 av herr Nils-Eric Gustafsson samt II: 438 av herrar Mattsson och Nilsson i Tvärålund angående taxeringen av medel å skogskonto, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 22 februari 1962

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från f ö r s t a k a m m a r e n: herrar John Ericsson, Erik Jansson, Söderquist, fröken Ranmark, herrar Oscar Carlsson, Yngve Nilsson, Wårnberg, Sundin, Kronstrand och Nordenson; samt

från a n d r a k a m m a r e n: herrar Brandt i Aspabruk, Allard, Engkvist, Magnusson i Borås, Rydén, Darlin, Andersson i Essvik, Eriksson i Bäckmora, Carlstein och Larsson i Umeå.

Reservationer

I) av herrar *Yngve Nilsson, Nordenson, Magnusson* i Borås och *Darlin*, vilka under återopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 281 av herr Ebbe Ohlsson och II: 350 av herr Magnusson i Tumhult ansett, att utskottet bort under punkten 3) hemställa,

3) att riksdagen med bifall till förenämnda motioner måtte antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 6 § förordningen den 27 mars 1954 (nr 142) om taxering för inkomst av medel, som insatts å skogskonto.

Härigenom förordnas, att 6 § förordningen den 27 mars 1954 om taxering för inkomst av medel, som insatts å skogskonto, skall erhålla följande ändrade lydelse.

6 §.

Skattskyldig, som vill disponera å skogskonto innestående medel, äger att två månader efter uppsägning återfå det insatta beloppet. Uppsägning må avse beloppet i dess helhet eller del av detsamma, dock att deluttag ej må understiga 1 000 kronor. Om särskilda förhållanden det föranleda, äger Konungen medgiva, att å skogskonto innestående medel må uttagas utan att nu föreskriven uppsägningstid iakttages.

Efter det — — — kvarstående medel.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

II) av herrar *Sundin* och *Eriksson* i Bäckmora, vilka ansett

dels att den del av utskottets yttrande, som börjar på s. 7 med orden »Den nuvarande minimigränsen» och slutar på s. 8 med orden »i motionerna I: 360 och II: 438», bort ha följande lydelse:

»Nu gällande minimibelopp för insättning på skogskonto, 2 000 kronor, innebär — med hänsyn till att insättningen skall utgöra viss procent av köpeskillingen för försåld skog — att de lägsta intäktsbelopp som kan grunda insättningsrätt, uppgår till 3 334 kronor beträffande avverkningsrätter och 5 000 kronor beträffande leveransvirke. Såsom framhållits i motionerna medför detta, att skogsägare och särskilt småskogsägare ofta utestänges från möjligheten att utnyttja skogskontot. Mindre virkesuttag har, såsom också framhållits i motionerna, blivit allt vanligare såsom delposter av skogsbruksområdes eller skogligt samverkansområdes gemensamma avverkning.

Det är enligt utskottets mening en brist, att skogsägare vid sådana mindre virkesuttag inte har möjlighet att utnyttja skogskontot. I många fall skulle en sådan möjlighet ha en skatteutjämnande effekt, som inte bör

underskattas. Av lika stor vikt är det emellertid, att skogsägarna i så stor utsträckning som möjligt kan få utnyttja skogskontot som en motsvarighet till de investeringsfonder, som aktiebolag och ekonomiska föreningar med viss skattefrihet får inrätta för vissa ändamål.

Utskottet delar därför motionärernas uppfattning, att minimigränsen för insättning på skogskonto bör sänkas. I sammanhanget vill utskottet erinra om att i 1951 års lag om investeringskonto för skog inte intogs föreskrift om visst lägsta belopp för frivillig insättning. I samband med att nu gällande bestämmelser fastställdes år 1954 förordade skogsstyrelsen, att minimibeloppet skulle sättas till 1 500 eller 1 000 kronor. Utskottet finner den av motionärerna förordade minimigränsen, 1 000 kronor, väl avvägd. Rätt till insättning på skogskonto skulle härmed medgivas, när köpeskilningen uppgår till 1 667 kronor beträffande avverkningsrätter och 2 500 kronor beträffande leveransvirke. Utskottet tillstyrker sålunda, att sådan ändring av bestämmelserna om skogskonto skyndsamt prövas.»

dels ock att utskottet under punkten 4) bort hemställa

4) att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 360 av herr Nils-Eric Gustafsson samt II: 438 av herrar Mattsson och Nilsson i Tvärålund måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om prövning rörande sänkning av minimibeloppet för insättning på skogskonto från 2 000 kronor till 1 000 kronor i enlighet med vad utskottet ovan anfört;